

ger dom – således anmode EF-Domstolen om at afgøre spørgsmålet.

EF-Domstolens afgørelse af dette fortolknings-spørgsmål vil være bindende, men den endelige afgørelse i den sag, der har givet anledning til det præjudicielle spørgsmål, skal træffes af den danske domstol. Denne præjudicielle ordning findes ikke at være omfattet af grundlovens § 20. Det er således bl.a. i forbindelse med gennemførelsen af Europol-Konventionen lagt til grund, at den præjudicielle ordning efter denne konvention ikke er omfattet af grundlovens § 20, jf. lovforslag nr. L 179 af 27. februar 1997 (Folketingstidende 1996/1997, Tillæg A, s. 3792) vedtaget som lov nr. 415 af 10. juni 1997.

Efter aftaleudkastets artikel 6, stk. 2, skal danske domstole ved fortolkningen af parallelaftalen i henhold til dansk ret tage passende hensyn til EF-Domstolens praksis vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med, at formålet med parallelaftalen er at opnå en ensartet anvendelse og fortolkning af bestemmelserne i forordningerne i alle medlemsstater.

Som bestemmelsen er formuleret, er EF-Domstolens afgørelser i sager vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen ikke bindende for danske domstole, ligesom bestemmelsen indeholder en henvisning til, hvad der gælder efter dansk ret. Bestemmelsen rejser på denne baggrund ikke spørgsmål i forhold til grundlovens § 20 eller i forhold til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender. Det bemærkes i øvrigt, at bestemmelsen må antages at udtrykke, hvad der allerede i dag må anses at ville følge af gældende dansk ret.

Bestemmelsen i aftaleudkastets artikel 6, stk. 3, der svarer til EF-traktatens artikel 68, stk. 3, om muligheden for at forelægge EF-Domstolen spørgsmål om den generelle fortolkning af parallelaftalen findes tilsvarende ikke omfattet af grundlovens § 20.

Særligt med hensyn til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender bemærkes, at det af protokollen om Danmarks stilling bl.a. fremgår, at ingen foranstaltninger, der er vedtaget med hjemmel i EF-traktatens afsnit IV, og ingen afgørelser truffet af EF-Domstolen om fortolkning af sådanne foranstaltninger er bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Baggrunden for det anførte om EF-Domstolens afgørelser er, at når de overnationale foranstaltninger, der efter EF-traktatens afsnit IV kan vedtages af Fællesskabet, ikke i sig selv kan være bindende for Danmark, kan EF-Domstolens afgørelser om disse foranstaltninger heller ikke være bindende for Danmark. Forbeholdet er imidlertid ikke til hinder for, at Dan-

mark bliver omfattet af EF-Domstolens kompetence for så vidt angår fortolkning og anvendelse af parallelaftalen – som er af mellemstatslig karakter – i forholdet mellem Fællesskabet og Danmark.

Efter aftaleudkastets artikel 6, stk. 6, gælder ændringer i de fællesskabsretlige regler om EF-Domstolens kompetence også for parallelaftalen, medmindre Danmark senest 60 dage fra ændringernes ikrafttræden meddeler Kommissionen, at man ikke ønsker at anvende ændringerne. I så fald ophører parallelaftalen.

Som det fremgår, har Danmark på parallelaftalens område mulighed for at undgå at blive bundet af eventuelle nye regler om EF-Domstolens kompetence ved at give meddelelse herom til Kommissionen. Selv om der på et senere tidspunkt måtte blive tale om at overlade beføjelser omfattet af grundlovens § 20 til EF-Domstolen som led i en ændring af de almindelige fællesskabsregler om Domstolens kompetence, vil Danmark således ikke være forpligtet til at anvende disse regler for parallelaftalen, hvis Danmark afgiver den nævnte meddelelse. Det vurderes på denne baggrund, at tiltrædelse af bestemmelsen i artikel 6, stk. 6, ikke kræver anvendelse af proceduren i grundlovens § 20.

Efter aftaleudkastets artikel 7 kan Kommissionen anlægge sag mod Danmark ved EF-Domstolen for manglende overholdelse af aftalen. Hvis en anden medlemsstat ikke overholder aftalen, kan Danmark klage til Kommissionen og anmode den om at reagere over for den pågældende medlemsstat.

Indgåelse af parallelaftalen mellem Fællesskabet og Danmark vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen kræver lovændringer i Danmark, jf. herved afsnit 4, og dermed også Folketingets samtykke efter grundlovens § 19.

Indgåelse af en aftale svarende til udkastet til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark kræver efter regeringens opfattelse ikke anvendelse af proceduren i grundlovens § 20 og må anses for at være i overensstemmelse med det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmarks godkendelse af, at den mellemstatslige aftale mellem Fællesskabet og Island og Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, finder anvendelse i forhold til Danmark, vil ud fra tilsvarende overvejelser ikke kræve anvendelse af grundlovens § 20. Derimod vil Folketingets samtykke i medfør af grundlovens § 19 også være påkrævet